

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ו - חלק כ"ה

קונטרס 775

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

הם התלמידי חכמים הבחורים הנקראים גבעות אצל בחינות ההרים הנזכר, הנה הגבעות אלו נתקלקלו לגמרי, כי בראות התלמידים הקטנים את הגדולים ההרים הרמים רודפים יומם ולילה אחרי הפשטים ואינם עסוקים בחכמה הזאת ואינם יודעים כי מיצאתם לכנס בה הם נמנעים מלהתעסק בה כנזכר, ועל כן גבעות אלו נתקלקלו ולבם שרש פורה ראש ולענה ועלתה בהם חלודת טיט ורפש לכפר בחכמת האמת, ואומרים שאין בתורה אלא פשטיה ולבושיה בלבד על דרך הנזכר לעיל בפרשת בהעלתך, ואין ספק כי לא יהיה להם חלק בעולם הבא כנזכר שם בזהר. וכבר נתבאר למעלה הסבה כי תורת עולם הבא איננה כפשטה רק עד שם עוסקים ברזי התורה וסודותיה, וזה שלא בחר בה ולא טרח בעולם הזה מערב שבת לא יאכל בשבת, ועליהם נאמר "הנה עבדי יאכלו ואתם תרעבו" וגו'. (אור הזהר דף 493).

חזינו השתא עד כמה גדול ועצום כחו של הלמוד בספר הזהר, אין לנו אלא לחזק את ידי עושי מלאכת הקדש, להוסיף להם אמצ' וכח וחזק בעבודתם הקדושה, אמצו מתנים וחגרו עז להמשיך ולהפיץ את אורו של רבי שמעון בר יוחאי, לפרסם כחו בעולם ולסייע בכל מה דאפשר, והוסיפו לעשות חיל ולהרבות חילים לקודשא בריך הוא ואורייתא לאוקמא שכינתא מעפרא.

ועוד למדנו מורנו הרמח"ל אגרת ט"ו (רמח"ל לרב"ך) וזה לשונו: ואודיעך בזה סוד גדול מה שאמר הכתוב: "בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה וכו' ושבת עד השם אלהיך" וכו' (דברים ד, ל), דע, כי התגברות הסטרא אחרא לגזר חס ושלום גזרות על ישראל, נמשך לפי עליתה להתאחו ולינק במדרגות, כי כפי עלותה כך מתגברת. והנה היא עולה ומתגברת בספירות זו"ן, ואז נדחקים ישראל דוחק אחר דוחק. עד שהיא מגעת ל"אימא", והיא חושבת להתדבק שם גם כן, בסוד "אימא דינין מתערין מינה" (זהר חלק ג' סה.), אך באמת אינה יכולה, כי אימא היא חרות. ואז אדרבה, ישראל מתדבקין בה ובורחין בסוד התשובה, ולכן היה צריך המלך שגזרותיו קשות, שהולך ומתגבר מספירה לספירה עד שמגיע לאימא ושם נשבר כחו, כי אדרבה מתעוררת התשובה לישראל. והוא סוד "לפני שבר גאון" (משלי טז, יח), ועל כן

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

זכותא דרשב"י

גם בריחת משה ורשב"י היו על ידי הגזרה, וכיון שבבריחה זאת נעשה ספר הזהר, הנה כבר עננו התבה קים ועומד לכל מי שיזדמן אליו, דהינו: הנדבק בספר הזהר כבר מגיע ל"אימא" ונצא מן הסטרא אחרא, ואין צריך לו חבלי משיח, כמזכר ברעיא מהימנא פרשת נשא, בעננו שהבאתי למעלה בתחלה. והנה, עם כל זה, לא נתגלה הזהר אלא בזמן הרבה אחרי העשותו, כי הלא הפעלה הזאת אינה צריכה להמצא אלא בזמנה, פרוש: שיברחו ישראל בסוד הזהר הזה, כי פעלתו אינו אלא בסוף יומיא בדרא דמלכא משיחא - בסוף הימים, בדורו של מלך המשיח. (אגרות רמח"ל אגרת ט"ו, רמח"ל לרב"ך).

והנה, בימינו אנו, זכינו שספר הזהר מצוי לכל אדם בכל קצוות תבל, וכפי הנראה שזו פננת הדברים, שפעלת ספר הזהר (שאמנם נתגלה בתקופה מאחרת יחסית לתקופת רשב"י) צריכה להמצא לכלל ישראל בסוף הימים, בדורו של משיח, כלומר בדורנו אנו, וכקריאת כל גדולי הדור את הצביר ללמוד בספר הזהר דוקא בתקופה זו. ואמרו רבותינו, ש**נכון שאדם יקציב לעצמו אפילו קריאה של דבר מועט בספר הזהר מדי יום, ובכך יוכל בעזרת השם לדבק בספר הזהר. ומלבד כחו של ספר הזהר לבטל את חבלי משיח עבור האדם הדבק בו, הרי ידוע שספר הזהר ממרק את נשמת האדם מכל דבר רע, והקריאה בו היא סגולה לכל הישועות וההצלחות.** (אגרות רמח"ל אגרת ט"ו, רמח"ל לרב"ך).

ודרשו דורשי רשומות ... וגם מי שאינו מבין, נרמו לו, דאף על גב שאדם הוא כבהמה ואינו יודע לקרות, עם כל זה משמאי יכפלו לו שכרו. ויש רמז בפסוק (תהלים לו ז) 'אדם ובהמה תושיע הנו"ה', דתבות 'תושיע הנו"ה' עם התבות ושתי כוללים של תבות יעלו כמספר תבות 'זה"ר תקוני"ם' בדקדוק צ"ח. (הקדמת המוציאים לאור ספר התקונים דפוס ליוורנו)

ואמרו חז"ל במשנה מסכת סנהדרין (פרק י' משנה א') כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא, שנאמר (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר. "חל"ק" ראשי תבות "חזוק למוד קבלה", ללמדנו שלכל ישראל יש חלק בזהר הקדוש, ועוד, שעל ידי למוד הקבלה -

שחטא הנה הוא למעלה באות א
שהתעלתה במחשבה, שהיא י'
העליונה, ששם עלת העלות,
ונשאר ר' י' כמו זה: א, ועל ה'
העליונה נאמר כי ידע שמי, שם י',
יקראני ואענהו. אשרי הוא מי
שמוריד אותו במחשבתו
למקומו, שעל המחשבה הוא
נאמר זאת התורה לעלה למנחה
ולחטאת ולאשם ולמלואים
ולזבח השלמים.

וקמה נאמר באות י' כי ידע שמי?
אלא, כמו שאין באות י' שתפוח
של אות אחרת, כך אין בו
שתפוח, שהוא אחד ואין שני לו,
אחד בלי חשבון, הוא כרא את
הכל ואין בורא עליו, וכי יש מי
שיכול לברא אפילו יתוש קטן,
אלא הוא? אלא למים יש כח
לברא אילנות ועשבים, והם
נבראו, אבל בורא העולמים ברא,
ואין עליו מי שברא אותו ודי
לחכם ברמו, שבמקום הנה אין
לגלות יותר.

אמר רבי אלעזר: מכאן משמע
שיש בורא בשתפוח של
האותיות, כמו ב' מן בראשית,
שהיא האם, ר' מן ראשית שהיא
חכמה, ו' מן בורא שהיא העמוד
האמצעי, א' מן בראשית שהוא
כתר, שי"ת, שש ספירות, הרי
פלגן עשר, אם אחד חסר לא
השתלמה הבריאה, אבל עלת על
כל העלות הוא ברא הכל, בלי
שתפוח כלל.

אמר רבי אלעזר: וכמו זה שמענו
שבועשר ספירות לא נאמר שם
אלא אצילות ולא בריאה. אמר
רבי שמעון: ומי אמר שיש בהם
בריאה? אלא כל העשר בשתפוח
זו עם זו עושות בריאה בעולם,
ואני אומר, שאם היה חסר אחד
מן המנין, לא השתלמה אותה
בריאה, אבל עלת על כל העלות

איהו ודאי, דחובה דא איהו לעילא באות א
דאשתלקת במחשבה דאיהי י' עלאה דתמן
עלת העלות, ואשתאר ו' י' פגוונא דא א,
ועל י' עלאה אתמר (תהלים צא יד) כי ידע שמי,
שם י', ויקראני ואענהו, זפאה איהו מאן דנחית
ליה במחשבתיה לאתריה, דהאי מחשבה עלה
אתמר (ויקרא ז לו) זאת התורה לעלה למנחה
ולחטאת ולאשם ולמלואים ולזבח השלמים.

ואמאי אתמר באות י' כי ידע שמי, אלא, כמה
דלית באות י' שותפיו דאת אחרא, הכי
לית ביה שותפיו דאיהו אחד ואין שני לו,
אחד בלא חשבון, הוא ברא פלא ולית בורא
עליה, וכי אית דיכיל למברי אפילו יתוש זעיר
אלא הוא, אלא, מים אית לון חילא למברי
אילנין ועשבין, ואינון אתבריאוי, אבל בורא
עלמין ברא ולית עליה מאן דברא ליה
ולחפימא ברמיזא דבאתר דא לית לגלאה
יתיר.

אמר רבי אלעזר מהכא משמע דאית בורא
בשותפיו דאתון, כגון ב' מן בראשית
דאיהי אימא, ר' מן ראשית דאיהי חכמה, ו'
מן בורא דאיהו עמודא דאמצעיתא, א' מן
בראשית דאיהו כתר, שי"ת, שית ספירן, הא
כלהו עשר, אם חסר חד לא אשתלים בריאה,
אבל עלת על כל העלות איהו ברא כלא בלא
שותפיו כלל.

אמר רבי אלעזר וכי הא שמענא, דבעשר
ספירן לא אתמר תמן אלא אצילות ולא
בריאה, אמר רבי שמעון ומאן אמר דאית
בהון בריאה אלא כלהו עשר בשותפיו דא עם
דא עבדין בריאה בעלמא, ואנא אימא דאם
היה חסר חד מן מנינא לא אשתלים ההיא
בריאה, אבל עלת על כל העלות איהו בורא

הוא בורא בלי שתפוח אחרת, שהיא אחד בלי שתף כלל, לא למעלה ולא למטה ולא באמצע ולא מכל צד כלל. אמר, ודאי כעת התגלה מה שלא נמסר לגלות אפלו מהלב לפה, וסוד זה צריך לכסות מפל אדם, שאין כל מח יכול לסבל את זה, אלא אלו שיודעים בסודות אלו שחכמתם עולה על כל הנביאים והחכמים.

אמר רבי אלעזר: אבא, הרי התגלתה א' בסוד עליון כשהסתלק עלת העלות באות י' ונשא רי, אלא מה זה אוי? אמר לו: (א' העליונה) (ש א') למעלה מן א', שיש א' מהאותיות הגדולות, ויש א' מן האותיות הקטנות, ויש א' מן האותיות הבינוניות, הם אדם של בריאה, אדם של יצירה, אדם של עשיה, ועליהם נאמר כי גבה מעל גבה שמר, ויש שלשה עליונים עליהם בדרך אצילות, ועליהם נאמר וגבהים עליהם.

ואותם של בריאה הם לבושים לאותם של אצילות, וזהו אור לבוש עליון, ואותם עשרה מתלבשים בעשר, ואלו של אצילות אמרו לאותם של בריאה שמתלבשים בהם, נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, כל ספירה נתנה בו חלקו מבפנים ומבחוץ, ואם חסרה אחת מעשר ספירות שלא היתה נותנת בו חלקה, לא היה משתלם בנינו של אדם, ובזמן שחטא אדם, כל ספירה וספירה נטלה חלקה ממנו, ונשא אצן, וסוד הדבר - ומותר האדם מן הבהמה אצן, ומשום זה אמרו בעלי המשנה, ואדם ביקר בל לין נמשל פבהמות גדמו. אדם שהיה לן בכבוד שלמעלה ולא שמר אותו, נמשל פבהמות הדמות שלו, שהן חיות

בלא שותפו אחרא דאיהו חד בלא שותפא כלל לא לעילא ולא לתתא ולא באמצעיתא ולא מפל סטרא כלל, אמר ודאי כען אתגליא מה דלא אתמסר לגלאה אפילו מלבא לפומא, ורזא דא צריך לאתכסיא מפל בר נש, דלאו כל מוחא יכיל למסבל האי, אלא אלין דידעין ברזין, אלין דחכמתא דלהון סליק על כל נביאיא וחכמיא.

אמר רבי אלעזר אבא, הא אתגליא א' ברזא עלאה פד אסתלק עלת העלות באת י' ואשתאר וי אלא מאי אוי, אמר ליה (א' עלאה) (ג'א אית א') לעילא מן א', דאית א' מאתוון רברבן, ואית א' מאתוון זוטון, ואית א' מאתוון בינוניים, אינון אדם דבריאה אדם דיצירה אדם דעשיה, ועלייהו אתמר (קהלת ה) פי גבוה מעל גבוה שומר, ואית תלת עלאין עלייהו בארז אצילות, ועליהם אתמר וגבהים עליהם.

ואינון דבריאה אינון לבושים לאינון דאצילות, והאי איהו אור לבוש עליון, ואינון עשר מתלבשים בעשר, ואלין דאצילות אמרו לאינון דבריאה דמתלבשים בהון, (בראשית א כו) נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, כל ספירה יהיב ביה חולקיה מלגאו ומלבר, ואם חסר חד מעשר ספירן דלא הוה יהיב ביה חולקיה לא הוה אשתלים בניינא דאדם, ובזמנא דחב אדם פל ספירה וספירה נטיל חולקיה מניה ואשתאר אצן, ורזא דמלה (קהלת ג יט) ומותר האדם מן הבהמה אצן, ובגין דא אמרו מארי מתניתין (תהלים מט יג) ואדם ביקר בל לין נמשל פבהמות נדמו, אדם דהוה לן ביקר דלעילא ולא נטיר ליה, נמשל פבהמות דמות דיליה, דאינון חיות הקדש,

הקדש, אכל עלת העלות כשברא
 אותו, כמו שנאמר (דוד שכתוב)
 ויברא אלהים את האדם
 בצלמו, הוא נטל ממנו הכל, ונתן
 בו בלי שתפוט של אחר, שהאב
 והאם עשו אותו בציווייהם בשני
 ציווים. זהו שכתוב וייצר יהוה
 אלהים, וייצר בשני ציווים,
 הציור של האב שהוא יהוה,
 והציור של אלהים שהיא האם,
 וזהו וייצר יהוה אלהים, ואחר
 כך עשה אותו כלי, זהו שכתוב
 עפר מן האדמה, לא כתוב מן
 האדמה, אלא עפר מן האדמה,
 וזו השכינה המתחזקה, שנאמר
 בה ואדם על עפר ישוב, שהיא
 הגלגול שלו.

אמר רבי אלעזר: אבא, אחר
 שנמצא ציון, צריך לפתח
 בדברים בגלוי, מה האדם שברא
 עלת העלות בדמותו, שהרי כתוב
 שאין בו דמות? אמר לו: בני,
 כאן לא אמר בצלמו, שיש בו
 דמות, אלא בצלמו, רוצה לומר,
 כמו שהוא רואה ואינו נראה,
 שהוא יהיה כך, וכמו שאין בו
 דמות, שהוא יהיה כך, וכמו
 שאין קדמון עליו, שהוא יהיה
 כך, וכמו שהוא עלת העלות אחד
 בלי שתפוט ובלי חשבון, שהוא
 יהיה כך, הכל כמותו.

ויש אדם של בריאה ויצירה
 ועשיה בגון אחר בלבד וגוף (של
 בחי) (בלבר), שבאצילות הרי נאמר
 שאין בו בריאה ויצירה ועשיה
 כלל. יש בריאה שהוא ברא
 למטה בדמותו, אבל לא שהוא
 נברא.

וכא נראה, אף על גב שנאמר
 בספירות בריאה, הוא בלבד
 מבחין, ולא מבפנים, ומשום זה
 כתוב ויברא אלהים את האדם
 בצלמו, כאן סוד אחר בגוף, יש
 ספירות של בריאה, ויש ספירות

אכל עלת העלות כד ברא ליה כמה דאת אמר
 (ג"א הדא הוא דכתיב) (בראשית א כז) ויברא אלהים
 את האדם בצלמו, איהו נטיל כלא מיניה,
 ויהיב ביה בלא שותפו דאחרא, דאבא ואימא
 עבדו ליה בציווייהו (דף קסז ע"ב) בתרין ציווין,
 הדא הוא דכתיב (בראשית ב ד) וייצר יהוה
 אלהים וייצר בתרין ציווין, ציווין דאבא
 דאיהו יהוה, וציווין דאלהים דאיהו אימא,
 ודא איהו וייצר יהוה אלהים, ולבתר עבד
 ליה מאנא הדא הוא דכתיב (שם) עפר מן
 האדמה, מן האדמה לא כתיב, אלא עפר מן
 האדמה, ודא שכינתא תתאה דאתמר בה (אייב
 לד טו) ואדם על עפר ישוב דאיהו גלגולא
 דיליה.

אמר רבי אלעזר, אבא, בתר דרעוא אשתפח
 צריך למפתח מלין באתגליא, מאי אדם
 דברא עלת העלות בדיוקניה, דהא כתיב דלית
 ביה דמות, אמר ליה, ברי, הקא לא אמר
 בצלמו, דאית ביה דיוקנא, אלא בצלמו רוצה
 לומר כגוונא דאיהו רואה ואינו נראה, דיהא
 איהו הכי, וכגוונא דלית ביה דיוקנא, דיהא
 איהו הכי, וכגוונא דלית קדמון עליה דיהא
 איהו הכי, וכגוונא דאיהו עלת העלות חד
 בלא שותפו ובלא חשבון, דיהא איהו הכי,
 כלא כגוונא דיליה.

ואית אדם דבריאה ויצירה ועשיה כגוונא
 אחרא בלבושין וגופא (רלבר) (ג"א
 בלבר), דבאצילות הא אתמר דלית ביה בריאה
 ויצירה ועשיה כלל, אית בריאה דברא הוא
 לתתא בדיוקניה, אבל לאו דאתברי איהו.

ותא חזי אף על גב דאתמר בספירן בריאה,
 בלבושא מלבר איהו, ולא איהו
 מלגאו, ובגין דא כתיב (בראשית א כז) ויברא

שֶׁל אֲצִילוֹת, וּמְשׁוֹם זֶה וַיִּבְרָא
אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם, זֶה הַעֲמוּד
הָאֲמִצְעִי, שְׁנֵאֲמַר בּוֹ כְּתוּבָה
אָדָם לְשֶׁבֶת בֵּית. בְּצִלְמוֹ - שְׁכִינָה
תְּחִוּוֹנָה, בְּצִלְמֵ אֱלֹהִים - שְׁכִינָה
עֲלִיּוֹנָה, וַיִּצְרַח יְהוָה אֱלֹהִים אֶת
הָאָדָם - זֶה צְדִיק חַי הַעוֹלָמִים,
יִצְרוּ בִּיצִרָה עֲלִיּוֹנָה וּבִיצִרָה
תְּחִוּוֹנָה שֶׁהֵם 'י מִן א, ו' מִן
וַיִּצְרַח הוּא הו' שְׁבֹאֲמִצְעֵ, שֶׁהוּא
בְּשֵׁנֵי יוֹדִין בְּאוֹת א, וְעַל שְׁנֵי
יוֹדִים נֶאֱמַר חֲכָמוֹת נָשִׁים בְּנֵתָה
בֵּיתָה, וְהֵם חֲכָמָה קְדוּמָה וְחֲכָמָה
תְּחִוּוֹנָה.

אָדָם מִצַּד שֶׁל אוֹת הַבְּרִית 'י
נִלְדָּה מֵהוּל, זֶהוּ שְׁכָנוֹת וַתִּרְא
אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא, אֲמָרוּ צְדִיק כִּי
טוֹב, שֶׁשָּׁם אֵין קִלְפָה שֶׁל עֲרֵלָה
כָּלֵל, וְזֶה שְׁנֵאֲמַר אָדָם הִרְאִישׁוֹן
מוֹשֵׁף בְּעֲרֵלְתוֹ הִיָּה, זֶה אָדָם שֶׁל
עֲשִׂיָּה, וּמָה הוּא? זֶה הַקִּלְפָּה
שֶׁהִתְלַבְּשָׂה בּוֹ (בָּה) לְשֵׁלֵט עַל
הַכֵּל, זֶה שְׁכָנוֹת וּמְלָכוּתוֹ בְּכָל
מְשָׁלָה, וּמְשׁוֹם זֶה נֶאֱמַר בָּה
נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצִלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ,
לְהִתְלַבֵּשׁ בְּכָל הַדְּיוֹקְנָאוֹת
וְהַקִּלְפּוֹת.

וְעוֹד נֶאֱמַר בְּשְׁכִינָה הַתְּחִוּוֹנָה
נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצִלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ,
שֶׁתְּהִיָּה כְּלוּלָה מִכָּל הַסְּפִירוֹת,
שְׁכָל עֶשֶׂר הַסְּפִירוֹת כָּל אַחַת
נִתְּנָה בּוֹ חֲלָקָה, וּמָה חֲלָקָה? אֵלָּא
כָּל סְפִירָה נִתְּנָה בּוֹ עֲשׂוֹר שְׁלָה,
שְׁכָל סְפִירָה עוֹלָה לַעֲשָׂרָה, וְנִתְּנָה
לוֹ כָּל אַחַת וְאַחַת הַעֲשׂוֹר שְׁלָה,
נִשְׁאָרוּ הֵן תְּשַׁע תְּשַׁע, וְכָל אַחַת
וְאַחַת הַשְּׁתַּלְמֵם בָּה לַעֲשָׂרָה,
וּמְשׁוֹם כֵּן מַעֲשָׂרִים אֶחָד
מַעֲשָׂרָה, וּמְשׁוֹם שֶׁהִיא כְּלוּלָה
מִכָּלֵם, נֶאֱמַר בָּה אֶהְבֵּת
כְּלוּלוֹתֶיךָ, כְּלוּלָה מִן הַכֵּל, וְאַחַר
שֶׁנִּכְלָלָה מִן הַעֲלִיּוֹנִים נֶאֱמַר בָּה

אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצִלְמוֹ הֵכָא רִזָּא אַחְרָא
בְּגוּפָא, אֵית סְפִירָן דְּבְרִיָּאָה וְאֵית סְפִירָן
דְּאֲצִילוֹת, וּבְגִין דָּא וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם,
דָּא עֲמוּדָא דְאֲמִצְעִיתָא דַּאֲתַמְר בֵּיה (ישעיה מד
(א) כְּתוּבָה אָדָם לְשֶׁבֶת בֵּית, בְּצִלְמוֹ שְׁכִינָתָא
תְּתָאָה, בְּצִלְמֵ אֱלֹהִים שְׁכִינָתָא עֲלָאָה, וַיִּצְרַח
יְהוָה אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם דָּא צְדִיק חַי עֲלָמִין,
יִצְרוּ בִּיצִרָה עֲלָאָה וּבִיצִרָה תְּתָאָה, דְּאִינוּן
'י מִן א, ו' מִן וַיִּצְרַח אִיהוּ ו' דְאֲמִצְעִיתָא,
דְּאִיהוּ בְתַרִּין יוֹדִין בְּאֵת א, וְתַרִּין יוֹדִין
עֲלִיּוֹנָה אֲתַמְר (משלי יד א) חֲכָמוֹת נָשִׁים בְּנֵתָה
בֵּיתָה וְאִינוּן חֲכָמָה קְדוּמָה וְחֲכָמָה תְּתָאָה.

אָדָם מִסְטְרָא דְאוֹת בְּרִית 'י אֲתִילִיד מֵהוּל,
הֵדָא הוּא דְכְתִיב (שמות ב ב) וַתִּרְא אוֹתוֹ
כִּי טוֹב הוּא, (ישעיה ג י) אֲמָרוּ צְדִיק כִּי טוֹב,
דְּתַמְן לָאו קְלִיפָה דְעֲרֵלָה כָּלֵל, וְהָא דַּאֲתַמְר
אָדָם הִרְאִישׁוֹן מוֹשֵׁף בְּעֲרֵלְתוֹ הוּא, דָּא אָדָם
דַּעֲשִׂיָּה, וּמֵאִי נִיהוּ דָּא קְלִיפָה דַּאֲתִלְבָּשָׂא בֵּיה
(ג'א דַּאֲתִלְבָּשֵׁת בָּה) לְשֵׁלֵטָאָה עַל כָּלָא, הֵדָא הוּא
דְכְתִיב (תהלים קג יט) וּמְלָכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה, וּבְגִין
דָּא אֲתַמְר בָּה (בראשית א כו) נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצִלְמֵנוּ
כְּדְמוּתֵנוּ לְאֲתִלְבָּשָׂא בְּכָל דְּיוֹקְנֵין וְקְלִיפֵין.

וְעוֹד אֲתַמְר בָּה בְּשְׁכִינָתָא תְּתָאָה, נַעֲשֶׂה אָדָם
בְּצִלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ, דְתֵהָא כְּלִילָא מְכָל
סְפִירָן, דְכָל עֶשֶׂר סְפִירָן יְהִיבוּ בָּה כָּל חַד
חוּלְקִיָּה, וּמֵאִי חוּלְקִיָּה, אֵלָּא כָּל סְפִירָה יְהִיב
בָּה עֲשׂוֹר דִּילִיָּה, דְכָל סְפִירָה סָלִיק לַעֲשָׂרָה,
וַיְהִיבוּ לִיָּה כָּל חַד וְחַד עֲשׂוֹר דִּילִיָּה אֲשֶׁתָּאָרוּ
אִינוּן תְּשַׁע תְּשַׁע, וְכָל חַד וְחַד אֲשֶׁתַּלְמֵם בָּה
לַעֲשָׂרָה, וּבְגִין דָּא מַעֲשָׂרִין חַד מַעֲשָׂרָה, וּבְגִין
דְּאִיהִי כְּלִילָא מְכָלָהוּ אֲתַמְר בָּה (ירמיה ב
(ב) אֶהְבֵּת כְּלוּלוֹתֶיךָ, כְּלִילָא מְכָלָא, וּלְבַתֵּר
דַּאֲתִפְלִילֵת מַעֲלָאִין אֲתַמְר בָּה (בראשית א כו) וְרָדוּ

בְּדַגַּת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם

ורדו בדגת הים ובעוף השמים
ובבהמה ובכל הארץ, ונכללה
בתחתונים, ואפלו בכל הקלפות
של הצד האחר התלבשה, לקים
בה ומלכותו בכל משלה, ובכל
מה שהתלבשה נכללה (נקראת)
בשמו, הרי כאן אדם של עשיה
ויצירה.

האדם של בריאה פשוטה על
תפארת. מה זה בצלמו? בצלם,
שתי דמיות שלו למעלה, אלא (אלה)
הן וא"ו, שתי וו"ן, הם שתי
דמיות של א שהוא אדם של
האמצע, ששכינה העליונה היא
דמות אדם עליון, שהוא חכמה
עליונה, ושכינה התחתונה - דמות
אדם, שהוא העמוד האמצעי.

ועוד, העמוד האמצעי בדמות
הפטר, וזה אדם של בריאה, ואדם
של יצירה - צדיק בדמות של
חכמה, ומשום זה ויהו"ה נתן
חכמה לשלמה, שהוא צדיק ברית
שלום שלם ה', ושכינה תחתונה
- אדם של עשיה, הדמות של
השכינה העליונה, והפל אמת,
(השכינה היא נכללת בכל), ומשום זה
לפעמים נקראת נשך לפעמים
חיה. לפעמים יונה, לפעמים
צפור, בכל מה ששולטת נקראת
בשמה, ובעשבים נקראת שושנה,
עץ פרי עשה פרי, וכששולטת על
הארץ נקראת ארץ, וכששולטת
על הים נקראת ים על שמו,
וכששולטת על ההרים נקראת
סלע, אין בריה בעולם ששולטת
עליה שלא נקראת בשמה, אבל
עם כל זה ששולטת על הכל,
עושה הפרדה בין הדרגות שהן
מח ופרי, לבין הקלפות של הצד
האחר שהן פקלפות האגוז
שמכסות על המח, וסוד הדבר -
ויבדל אלה"ם בין האור ובין
החשך. אוי למי שמערב את
קלפות הצד האחר עם הדרגות
של צד הטהרה.

ובבהמה ובכל הארץ, אתכלילת בתתאין,
ואפילו בכל קליפין דסטרא אחרא אתלבשת,
לקיימא בה ומלכותו בכל משלה, ובכל מה
דאתלבשת אתכלילת (נ"א אתקריאת) בשמיה,
הא הכא אדם דעשיה ויצירה.

אדם דבריאה אוקמוהו על תפארת, מאי
בצלמו, בצלם, תרין דיוקנין דיליה
לעילא, אלא (ס"א אלן) אינון וא"ו תרין וו"ן,
אינון תרין דיוקנין דא דאיהו אדם
דאמצעיתא, דשכינתא עלאה איהו דמות אדם
עלאה דאיהו חכמה עלאה, ושכינתא תתאה
דמות אדם דאיהו עמודא דאמצעיתא.

ועוד, עמודא דאמצעיתא בדיוקנא דכתר
ודא אדם דבריאה, ואדם דיצירה צדיק
בדיוקנא דחכמה, ובגין דא (מלכים א ה כו) ויהוה
נתן חכמה לשלמה דאיהו צדיק ברית שלום
שלם ה', ושכינתא תתאה אדם דעשיה דמות
דשכינתא עלאה וכלא קשוט, (ושכינתא היא
אתכלילת בכלא), ובגין דא זמנין אתקריאת נשך,
זמנין חיה. (דף ק"ז ע"א) זמנין יונה, זמנין צפור,
בכל מה דשליטא אתקריאת בשמיה,
ובעשבין אתקריאת שושנה, עץ פרי עושה
פרי, וכד שלטא על ארעא אתקריאת ארץ,
וכד שלטא על ימא אתקריאת ים על שמיה,
וכד שלטא על טורין אתקריאת סלע, לית
בריה בעלמא דשלטא עליה דלא אתקריאת
בשמיה, אבל עם כל דא דשלטא על כלא,
עבידת אפרשותא בין דרגין דאינון מוחא
ואיבא, לקליפין דסטרא אחרא דאינון
פקליפין דאגוזא דמכסין על מוחא, ורזא
דמלה (בראשית א ד) ויבדל אלה"ם בין האור
ובין החשך, ווי ליה למאן דמערב קליפין
דסטרא אחרא עם דרגין דסטרא דדכיו.

(כאן חסר) (אמר המוניה עוד מצאתי בס"א זה הלשון).

וְהָאֲדָם יָדַע אֶת תְּהוֹה אֲשֶׁתּוֹ וְכוּ' (שם ד א), וְכִי
לֹא אֲשֶׁתְּמוֹדַע בְּהָ עַד הָיָא זְמַנָּא,
אֶלְא מִיּוֹמָא דְאַתְחַרְבּ בִּי מְקַדְשָׁא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא לֹא אֲתִיחַד בְּשְׂכִינְתִּיהָ בְּיוֹמִין דְּחוּל, וְלֹא
הוּוּ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁתְּמוֹדַעַן תּוֹקֶפִיָּה בְּיוֹמִין דְּחוּל,
בְּגִין דְּמַמְשְׁלָה דְּעַבְד וְשִׁפְחָה בְּהוֹן, בְּתַר
דִּיתַעֲבְרוּן מַעְלָמָא מִיַּד וַיִּדַע אָדָם עוֹד אֶת
אֲשֶׁתּוֹ וּבִהָהִיא זְמַנָּא (ישעיה יא ט) כִּי מְלֵאָה הָאָרֶץ
דְּעָה אֶת יְהו"ה, וּבִהָהִיא זְמַנָּא אֲתַקְיִים
קָרָא (ירמיה לא לג) כִּי כָלָם יִדְעוּ אוֹתִי לְמַקְטָנָם
וְעַד גְּדוּלָם, (זכריה יד ט) וּבַיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְהו"ה
אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד.

דְּבַר אַחַר וְהָאֲדָם יָדַע אֶת תְּהוֹה אֲשֶׁתּוֹ וּתְהוֹ
וּתְלֵד אֶת קִין, יָדַע וַדַּאי כְּגוֹן (אסתר ד א)
וּמְרַדְכִי יָדַע, אִית יְדִיעָה לְטַב וְאִית יְדִיעָה
לְבִישׁ, בְּזְמַנָּא דְאוֹלִידִת לְקִין יָדַע אֶת כָּל אֲשֶׁר
נַעֲשָׂה הָהוּא זוּהֵמָא, וְעַד הָהוּא אֲתַר דְּמַטִּי
וְאֲתַפְשֵׁט הָהוּא זוּהֵמָא בְּכָל דְרִין, וּתְלַת
גְּלַגּוּלִי, עֲלִיָּהוּ אֲתַמַּר (איוב לג כט) הֵן כָּל אֵלֶּה
יַפְעֵל אֵ"ל פְּעַמִּים שְׁלֹשׁ עִם גְּבַר, בְּתַר דִּיתַגְבַּר
בִּיצְרִיה דְלֹא עֲבִיד חֲטָאָה, וְהָאִי יְדִיעָה דְקִין
אִיהוּ דְאַתְגְּלִי לִיהָ עַד הָהוּא אֲתַר דְאַתְפְּשֵׁט,
דְּעֲלִיהָ אֲתַמַּר (ישעיה יד כט) כִּי מִשְׁרֵשׁ נָחַשׁ יֵצֵא
צִפְעָה, בְּגִין דְאִיהוּ מִשְׁרֵשׁ נָחַשׁ דְאַטִּיל זוּהֵמָא
בְּחַוְיָה, מְלֵאָךְ הַמּוֹת דְגָרִים מִיתָה לְאָדָם וּלְכָל
דְרִין דִּילִיָּה, הָכִי, הָאִי דְרַפְּיָה לְקַטְלָא, וּבְגִין
דָּא קַטִּיל לְהַבֵּל.

וְהָאִי זוּהֵמָא דְאַתְנַטִּיל מַנְיָה אִיהוּ לִילִי"ת
אִימָא דְעַרְבֵי רַב, עֲלָה אֲתַמַּר (משלי ה
ה) רַגְלִיָּה יוֹרְדוֹת מוֹת וְכוּ', דְאִיהוּ סַם מוֹת
דְאֵל אַחַר דְאִיהוּ סַמָּא"ל, וְאִיהוּ אִיבָא דִילִיָּה,
גַּם לְרַבּוֹת אֵל אַחַר, נָחַשׁ בְּגִינָה אֲתַמַּר (בראשית

(כאן חסר) (אמר המוניה עוד מצאתי בס"א זה

הלשון)

וְהָאֲדָם יָדַע אֶת תְּהוֹה אֲשֶׁתּוֹ וְכוּ',
וְכִי לֹא יָדַע אוֹתָהּ עַד אוֹתוֹ הַזְמַן?
אֶלְא מִיּוֹם שְׁנַחְרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ,
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא הִתִּיחַד עִם
שְׂכִינְתּוֹ בַּיּוֹמֹת הַחַל, וְלֹא הָיוּ
יִשְׂרָאֵל מְכִירִים אֶת כַּחוּ בַּיּוֹמֹת
הַחַל, מִשּׁוּם שְׁמַמְשַׁלַּת הָעַבְד
וְהַשִּׁפְחָה בְּהֵם, אַחַר שִׁיעֲבְרוּ מִן
הָעוֹלָם, מִיַּד וַיִּדַע אָדָם עוֹד אֶת
אֲשֶׁתּוֹ, וּבְאוֹתוֹ הַזְמַן, כִּי מְלֵאָה
הָאָרֶץ דְּעָה אֶת יְהו"ה, וּבְאוֹתוֹ
זְמַן יִתְקַים הַכְּתוּב כִּי כָלָם יִדְעוּ
אוֹתִי לְמַקְטָנָם וְעַד גְּדוּלָם, וּבַיּוֹם
הַהוּא יִהְיֶה יְהו"ה אֶחָד וְשִׁמּוֹ
אֶחָד.

דְּבַר אַחַר, וְהָאֲדָם יָדַע אֶת תְּהוֹה
אֲשֶׁתּוֹ וּתְהוֹ וּתְלֵד אֶת קִין, יָדַע
וַדַּאי, כְּמוֹ וּמְרַדְכִי יָדַע. יֵשׁ יְדִיעָה
לְטוֹב וְיֵשׁ יְדִיעָה לְרַע. בְּזְמַן
שֶׁהוֹלִידָה אֶת קִין, יָדַע אֶת כָּל
אֲשֶׁר נַעֲשָׂה, אוֹתָהּ זְהֵמָה, וְעַד
אוֹתוֹ מְקוּם שְׁמַגִּיעָה וּמִתְפַּשֵּׁט
אוֹתָהּ זְהֵמָה בְּכָל הַדְּרוֹת.
וּשְׁלֵשָׁה גְלַגּוּלִים, עֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר
הֵן כָּל אֵלֶּה יַפְעֵל אֵ"ל פְּעַמִּים
שְׁלֹשׁ עִם גְּבַר, אַחַר שִׁיתַּגְבַּר
בִּיצְרוֹ, שְׁלֹא עוֹשָׂה חֲטָא,
וְהַיְדִיעָה הַזֹּה שֶׁל קִין הִיא
שֶׁהִתְגַּלְתָּה לוֹ עַד אוֹתוֹ מְקוּם
שֶׁהִתְפַּשְׁטָה, שְׁעֲלִיו נֶאֱמַר כִּי
מִשְׁרֵשׁ נָחַשׁ יֵצֵא צִפְעָה, מִשּׁוּם
שֶׁהוּא מִשְׁרֵשׁ נָחַשׁ שֶׁהִטִּיל זְהֵמָה
בְּחַוְיָה, מְלֵאָךְ הַמּוֹת שְׁגָרַם מִיתָה
לְאָדָם וּלְכָל הַדְּרוֹת שְׁלוֹ, כִּף זֶה
דְרַכּוֹ לְהַרְג, וּמִשּׁוּם זֶה הִרְג אֶת
הַבֵּל.

וְהוֹרְמָה הַזֹּה שְׁנַטְלָה מִמְּנוּ הִיא
לִילִי"ת, אִמָּם שֶׁל הָעַרְבֵי רַב,
עֲלִיָּה נֶאֱמַר רַגְלִיָּה יוֹרְדוֹת מוֹת
וְכוּ', שֶׁהִיא סַם הַמּוֹת שֶׁל אֵל
אַחַר שֶׁהוּא סַמָּא"ל, וְהִיא הַפְּרִי
שְׁלוֹ, גַּם - לְרַבּוֹת אֵל אַחַר,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבירו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.."
 - עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זזה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זזה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. - ובזזה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין].

Do you want to be
a millionaire?

Learning one hour of Zohar on Shabbos is worth
 a hundred million years of Torah

To receive, for free, the seforim *Erkah Shel Sha'ah*,
Gedolei Yisroel V'haZohar,
Tikun HaZohar Hayomi, and more

Fax 02-9951300